

svou námitku uplatnil při tomto roku odporem. Dovolací rekurs jest opodstatněn. Jak z vývodů dovolacího rekursu vyplývá, cítí se dlužník stížen tím, že příkázáním 228 Kč 60 h firmě Josef K. byly porušeny velící předpisy § 216 ex. řádu v jeho neprospěch. Z nejvyššího podání případně totiž dlužníku zbytek — jako hyperocha —, jež se vyloučením napadených nároků ještě zvýší, takže jest dlužník osobou, jež rozvrhem nejvyššího podání byla dotčena a přísluší mu právo k rekursu proti rozvrhovému usnesení i k dovolacímu rekursu pro porušení velících předpisů o rozvrhu nejvyššího podání. Při tom jest zdůrazniti, že tu nebylo dohody oprávněných osob podle druhého odstavce § 214 ex. ř. Udělením příklepu se končí vlastní exekuční řízení, v němž jest dlužník stranou, a následující řízení má povahu řízení nesporného, v němž dlužníková osoba ustupuje do pozadí, pročez nelze útraty, vzniklé vymáhajícímu věřiteli v tomto řízení, považovati za způsobené dlužníkem a nepřísluší jim stejná přednost s jistinou knihovně vloženou podle ustanovení odst. (2) § 216 čís. 4 ex. ř., leč by pro náklady ty jako vedlejší závazky zřízena byla zvláštní jistota, čehož však v tomto případě nebylo. Příkázání těchto útrat 228 Kč 60 h firmě Josef K. odporuje tudíž velícímu předpisu § 216 čís. 4 ex. ř. (Srov. sb. n. s. 3386, 3702, 3703, 4934 a vídeň. jud. č. 201.)

Čís. 12290.

Úmluva mezi republikou Československou a královstvím Italským o vykonatelnosti rozsudků ve věcech občanských a obchodních (čís. 127 sb. z. a n. na rok 1926).

V řízení o povolení exekuce na základě rozsudků italských soudů nemůže býti zavedeno tuzemským soudem delibrační řízení. Stalo-li se přece tak, jest toto řízení i usnesení na jeho základě vydané zmatečné.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1068/32.)

K r a j s k ý s o u d c i v i l n í v P r a z e přiznal rozsudkům obchodního a námořního soudu v Terstu po provedeném delibračním řízení vykonatelnost a povolil na základě nich exekuci. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a vrátil věc soudu první stolice, by rozhodl znova o návrhu bez předchozího řízení.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice založené na nicotném předchozím řízení. Usnesením ze dne 3. února 1932 nařídil soud k provedení delibračního řízení, přijal písemné prohlášení povinné strany k exekučnímu návrhu, jednal se stranami ústně, prováděl důkazy a rozhodl usnesením především v ten rozum, že se rozsudkům italských soudů přiznává vykonatelnost, a že se podle

nich povoluje exekuce. Postup tento příčí se zdejšímu zákonu a je nicotný. Úmluva čís. 127/26 sb. z. a n. mluví sice v čl. 2 o předchozím řízení delibačním, v němž má býti zjištěno, že nastaly podmínky uvedené v čl. 1 úmluvy, ale předpis ten neplatí pro zdejší soudy, neboť čl. 4 úmluvy stanoví: V řízení delibačním jest šetřiti forem stanovených zákonem země, kde se žádá o exekuci. Po stránce formální platí tedy exekuční řád čís. 79/96, jenž neustanovil delibační řízení a tím je vyloučil. Z této skutečnosti ve spojení s čl. 4 úmluvy nelze usouditi jinak, než že zde nemůže delibační řízení vůbec býti zavedeno. Naopak vylučuje exekuční řád v § 55 předchozí ústní jednání před soudním rozhodnutím, leč že by v něm bylo něco jiného nařízeno, což se nestalo ani v §§ 79 a násl., ani v úmluvě čís. 127/26, jež zachovala v platnosti formy zákona země, kde se žádá o exekuci, v tomto případě formy exekučního řádu čís. 79/96. Ovšem neponechává ani zdejší právní řád strany, proti kterým má tu býti provedena exekuce na základě rozsudků vydaných italskými soudy, bez právní ochrany, kterou má na mysli čl. 2 úmluvy, pokud mluví o předchozím delibačním řízení, neboť poskytuje tomu, proti komu byla exekuce povolena, v § 83 ex. ř. bez újmy rekursu možnost odporu proti povolení exekuce. V odporu může strana uvést, co by jinak uplatnila v delibačním řízení. Byl-li odpor vznesen, může soud k návrhu naříditi, by exekuce byla odložena, rozhodne pak po ústním jednání rozsudkem. Z toho plyne, že o odporu se jedná v řízení s p o r n é m, a z citace § 461 c. ř. s. v § 83 ex. ř. plyne, že rozsudku jest odporovati jen odvoláním. Odporuje proto celé předchozí jednání i usnesení především exekučnímu řádu, pokud jeho předpisy platí vedle úmluvy čís. 127/26, t. j. co do způsobu vyřízení návrhu, a je nicotné. Totéž platí i o usnesení povolujícím exekuci na základě předchozího nicotného řízení a usnesení o vykonatelnosti, jakož i o usnesení rekursního soudu je potvrzujícím. Usnesení ta jsou zmatečná z důvodu §§ 78 ex. ř., 514, 477 čís. 4 a 6 c. ř. s. Zmatečnost záleží v tom, že povinný byl zavedením předchozího řízení a jednáním o návrhu na exekuci přinucen, by námitky proti povolení, jež mohl a měl vznésti teprve odpo-rem podle § 83 ex. ř., uplatnil již před povolením exekuce, že o námitkách těch bylo jednáno proto předchozím způsobem v exekučním řízení, t. j. podle předpisů §§ 55 a násl. ex. ř. a rozhodnuto usnesením, proti němuž mohl se brániti jen rekusem. Nezbylo proto, než způsobem shora naznačeným opatřiti, by o návrhu na povolení exekuce bylo rozhodnuto znova podle předpisů ex. ř. (§§ 55, 79 a násl. ve spojení s úmluvou čís. 127/26), t. j. bez předchozího řízení, jež soud prvé stolice označil jako delibační.

Čís. 12291.

Tuzemským zákonodárstvím jest připuštěno (§ 80 čís. 1 ex. ř.) sudiště společenství v rozepři (§ 93 j. n.) jen pro tuzemské soudy.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 1135/32.)